

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025.gada 27.martā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Līvija Slica, senatori Jānis Pleps un Ieva Višķere

rakstveida procesā izskatīja /Persona A/ (/Persona A/) blakus sūdzību par Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2024.gada 27.septembra lēmumu, ar kuru atteikts pieņemt /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu atlīdzināti zaudējumi 295 248,75 *euro*, kas nodarīti ar nepamatoto mantas arestu kriminālprocesā Nr. 11816000419.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldē (turpmāk – pārvalde) 2019.gada 10.janvārī uzsākts kriminālprocess Nr. 11816000419 (turpmāk – kriminālprocess), kura ietvaros 2020.gada 30.novembrī uzlikts arests pieteicējas /Persona A/ mantai – finanšu līdzekļiem likvidējamajā AS „ABLV Bank”.

Ar Rīgas pilsētas tiesas izmeklēšanas tiesneša lēmumiem apstiprināts procesa virzītāja lēmums par aresta uzlikšanu mantai un aresta termiņš tika vairākkārt pagarināts, pēdējais termiņš tika noteikts līdz 2023.gada 30.jūnijam.

Ar pārvaldes 1.nodaļas galvenā inspektora 2023.gada 30.jūnija lēmumu uzsākts process par noziedzīgi iegūtu mantu un materiāli par noziedzīgi iegūtu mantu nodoti izlemšanai tiesai. Ekonomisko lietu tiesa ar 2023.gada 29.decembra lēmumu izbeidza procesu par noziedzīgi iegūtu mantu.

Ar pārvaldes 1.nodaļas 2024.gada 17.janvāra lēmumu atcelts arests pieteicējas mantai un 2024.gada 18.janvārī pieņemts lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu.

Pieteicēja 2024.gada 3.maijā vērsās Ģenerālprokuratūrā ar iesniegumu par kriminālprocesā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanu. Ģenerālprokuratūra ar 2024.gada 7.jūlija lēmumu Nr. N-131-2024-00387 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atteica pieteicējai atlīdzināt kaitējumu, jo kriminālprocess ir ticis atjaunots, tādēļ nav konstatējams Kriminālprocesā un administratīvo pārkāpumu lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Kaitējuma atlīdzināšanas likums) 4.panta pirmās daļas 2.punktā noteiktais kaitējuma atlīdzināšanas tiesiskais pamats.

Pieteicēja pārsūdzētajam lēmumam nepiekrita, tādēļ vērsās tiesā ar pieteikumu, lūdzot izdot labvēlīgu administratīvo aktu, uzliekot pienākumu Ģenerālprokuratūrai atlīdzināt zaudējumus 295 248,75 *euro*, kas pieteicējai nodarīti ar nepamatoto mantas arestu kriminālprocesā.

[2] Administratīvās rajona tiesas tiesnesis ar 2024.gada 27.septembra lēmumu atteica pieņemt pieteicējas pieteikumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 8.punktu. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Lai pieteicējai būtu tiesības vērsties tiesā ar pieteikumu par kriminālprocesā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanu, ir jākonstatē kāds no Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otrajā daļā vai 4.panta pirmajā daļā noteiktajiem kaitējuma atlīdzināšanas pamatiem.

Pieteicēja kaitējuma rašanos saista ar kriminālprocesā pieteicējas mantai uzlikto arestu. Pieteicējai kriminālprocesā bija aizskartās mantas īpašnieces statuss atbilstoši Kriminālprocesa likuma 111.¹panta pirmajai daļai.

Līdz ar to nav konstatējams kāds no Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajiem kaitējuma atlīdzināšanas pamatiem, kas varētu pamatot pieteicējas tiesības vērsties tiesā ar pieteikumu.

[2.2] Lai arī likumdevējs ir paredzējis Kaitējuma atlīdzināšanas likuma kārtībā izvērtēt tādus atlīdzinājuma prasījumus, kas 4.pantā nav minēti, tomēr, lai iestātos 2.pantā noteiktais kaitējuma atlīdzināšanas pamats, ir nepieciešams konstatēt, ka kaitējums kriminālprocesā privātpersonai nodarīts iestādes, prokuratūras vai tiesas prettiesiskas rīcības dēļ.

Pieteicēja kā aizskartā mantas īpašniece nav pārsūdzējusi tiesā lēmumu par aresta uzlikšanu mantai. Pieteicēja vēlāk vairākkārt lūgusi aresta atcelšanu, bet šie lūgumi tikuši noraidīti. Šo procesa virzītāja lēmumu pamatotību ir vērtējis gan uzraugošais prokurors, gan arī amatā augstāks prokurors, atzīstot, ka lēmumi neatcelt arestu mantai ir pamatoti.

Pieteicējai kā aizskartajai mantas īpašniecei ir bijusi iespēja īstenot viņai Kriminālprocesa likumā piešķirtās procesuālās tiesības, lai iebilstu pret tiesību aizskārumu. Pieteicēja šīs tiesības ir izmantojusi.

Pieteicējas kriminālprocesa ietvaros iesniegto pieteikumu un sūdzību izskatīšanas rezultātā pieņemto lēmumu pārvērtēšana nav administratīvās tiesas kompetencē. Savukārt no pārvaldes 2024.gada 17.janvāra lēmuma par aresta atcelšanu mantai nav secināms, ka piemērotais arests būtu atzīts par prettiesisku. Minētajā lēmumā norādīts, ka mantas arests tiek atcelts, jo Ekonomisko lietu tiesa ir izbeigusi procesu par noziedzīgi iegūtu mantu un ir beigušies aresta termiņi.

No pieteicējas iesniegtajiem dokumentiem nav konstatējams, ka kriminālprocesa ietvaros būtu pieņemts lēmums par piemērotā mantas aresta prettiesiskumu. Uz šāda lēmuma esību nav norādījusi arī pieteicēja. Tādējādi secināms, ka attiecībā uz pieteicēju nepastāv zaudējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otrajai daļai.

Līdz ar to pieteicējai nav subjektīvo tiesību vērsties tiesā ar pieteikumu par zaudējumu atlīdzinājumu, kas viņai nodarīti ar kriminālprocesa ietvaros piemēroto arestu mantai.

[2.3] Pats par sevi apstāklis, ka pieteicējas gadījums nav paredzēts Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.pantā, nenozīmē, ka likumā ir konstatējams robs. Gadījumus, kas nav konkrēti norādīti minētajā tiesību normā, likumdevējs ir paredzējis aptvert ar likuma 2.panta otro daļu. Arī tas, ka attiecībā uz pieteicēju kriminālprocesa ietvaros nav pieņemts lēmums, ar kuru lēmums par mantas arestu būtu atzīts par prettiesisku, neliecina par likuma roba esību. Tas nozīmē tikai to, ka nav konstatējams zaudējumu atlīdzinājuma tiesiskais pamats.

[3] Par minēto tiesneša lēmumu pieteicēja iesniedza blakus sūdzību, kas pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmajā daļā, kurā ir uzskaitīti tie gadījumi, kad personai rodas tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu iestādes, prokuratūras vai tiesas nepamatotas rīcības dēļ, ir konstatējams likuma robs. Iztulkojot Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmo daļu vēsturiski, sistēmiski un teleoloģiski, ir secināms, ka šajā tiesību normā būtu jābūt ierakstītam arī kriminālprocesā aizskartajam mantas īpašniekam, kura

mantai kriminālprocesa ietvaros uzliktais arests ir atcelts. Taču, ņemot vērā, ka šāds tiesību normas iztulkojums iziet ārpus tiesību normas teksta, konkrētajā gadījumā ir piemērojama tāda tiesību tālākveidošanas metode kā analogija un pieteicējai būtu atzīstamas tiesības prasīt no valsts atlīdzinājumu par kaitējumu, kas tai nodarīts ar nepamatotu mantas arestu kriminālprocesā.

[3.2] Kaitējuma atlīdzināšanas likuma likumprojekta anotācijā tika iekļauta Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta trešā daļa šādā redakcijā: „Privātpersonai (mantas īpašniekam vai likumīgajam valdītājam) tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu rodas, ja spēkā stājies tiesas lēmums par noziedzīgi iegūtu mantu, ar kuru atzīts, ka mantas saistība ar noziedzīgu nodarījumu nav pierādīta vai mantas izcelsme nav noziedzīga, izbeidzot procesu par noziedzīgi iegūtu mantu, un piemērotais mantas arests ir atceļams vai izņemta manta atdodama mantas īpašniekam vai likumīgajam valdītājam.”

Lai arī tiesību norma šādā redakcijā netika pieņemta, Saeimas Juridiskās komisijas Krimināltiesību politikas apakškomisijas sēdē pirms likumprojekta otrā lasījuma Saeimā tika norādīts, ka, diskutējot ar Ģenerālprokuratūras pārstāvjiem, secināts, ka tiesību normā minētais nolēmums par noziedzīgi iegūtu mantu un tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu būtu saistāmas ar galīgo nolēmumu kriminālprocesā, kas noteikts likumprojekta 4.panta pirmās daļas 1.punktā un 2.punktā, līdz ar to Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta trešā daļa likumā nav nepieciešama. Minētais secinājums liecina nevis par to, ka kriminālprocesā aizskartajam mantas īpašniekam tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu nepastāv, bet par to, ka likumdevējs ir neapzināti pieļāvis kļūdu, pieņemot, ka arī uz kriminālprocesā aizskarto mantas īpašnieku būtu attiecināmas Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmās daļas 1. un 2.punktā paredzētās situācijas. Taču tas tā nav, jo kriminālprocesā aizskartā mantas īpašnieka dalība kriminālprocesā beidzas ar lēmumu par mantas aresta atcelšanu un šāds lēmums attiecībā uz kriminālprocesā aizskarto mantas īpašnieku arī ir galīgais.

[3.3] Tiesnesis nepamatoti vērtējis Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otrās daļas piemērošanu izskatāmajā lietā.

[3.4] Kaitējuma atlīdzināšanas likums ir vienīgi instruments, ar kura palīdzību tiek konkretizēta kārtība, kādā persona var īstenot savas Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92.pantā paredzētās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par kaitējumu, kas tai nodarīts kriminālprocesā un administratīvo pārkāpumu lietvedībā. Līdz ar to tiesai būtu jāizskata pēc būtības pieteicējas pieteikums un jāizvērtē, vai Kaitējuma atlīdzināšanas likumā nav konstatējams likuma robs. Atsakot pieņemt pieteikumu, pieteicējai tiek liegtas ne vien tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu, bet tiek liegtas arī Satversmes 92.pantā paredzētās tiesības uz taisnīgu tiesu.

Motīvu daļa

[4] Blakus sūdzības tiesvedībā ir izvērtējams jautājums, vai pieteicējai kā aizskartajai mantas īpašniecei ir tiesības prasīt atlīdzinājumu, ja ir stājies spēkā Ekonomisko lietu tiesas lēmums par procesa par noziedzīgi iegūtu mantu izbeigšanu, bet kriminālprocess vēl turpinās.

[5] Satversmes 92.panta trešais teikums noteic, ka nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Šī tiesību norma paredz vispārēju garantiju ikvienam saņemt atbilstīgu atlīdzinājumu par nepamatotu tiesību aizskārums.

Kriminālprocesā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanu regulē Kaitējuma atlīdzināšanas likums. Šā likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par zaudējumu un nemantisko kaitējumu, kas tai nodarīts kriminālprocesā vai administratīvā pārkāpuma lietvedībā iestādes, prokuratūras vai tiesas prettiesiskas vai nepamatotas rīcības dēļ (*1.panta pirmā daļa*).

Atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmajai daļai iestādes, prokuratūras vai tiesas rīcība šā likuma izpratnē ir *prettiesiska*, ja ar šo rīcību pārkāptas tiesību normas un vēlāk iestājies viens no šajā likumā norādītajiem kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskajiem pamatiem. Prettiesisku rīcību konstatē ar iestādes, kriminālprocesā pilnvarotas amatpersonas vai tiesas nolēmumu.

Savukārt šā likuma 6.panta otrā daļa noteic, ka iestādes, prokuratūras, tiesas vai Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienesta rīcība šā likuma izpratnē ir *nepamatota*, ja tā lēmums pieņemšanas brīdī ir atbilstīgs tiesību normām, taču vēlāk iestājies viens no šajā likumā norādītajiem kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskajiem pamatiem.

Tātad no Kaitējuma atlīdzināšanas likuma normām izriet, ka personai ir tiesības uz atlīdzinājumu gan tad, ja iestāde rīkojusies prettiesiski, gan arī tad, ja iestāde rīkojusies tiesiski, taču, kā izrādījies vēlāk, nepamatoti. Pirmajā gadījumā atlīdzinājuma piešķiršanai nepieciešams kompetentās institūcijas lēmums par to, ka kāda konkrēta darbība bijusi prettiesiska, savukārt otrajā gadījumā šāds lēmums nav nepieciešams. Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 6.panta otrā daļa kā vienīgo priekšnoteikumu tam, lai iestādes rīcība tiktu uzskatīta par nepamatotu, paredz apstākli, ka ir iestājies kāds no likumā minētajiem atlīdzinājuma tiesiskajiem pamatiem.

[6] Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otrā daļa noteic, ka šā likuma noteikumi piemērojami arī šajā likumā tieši neminētos gadījumos, ja kriminālprocesā vai administratīvā pārkāpuma lietvedībā privātpersonai nodarīts kaitējums iestādes, prokuratūras vai tiesas *prettiesiskas* rīcības dēļ.

Minētais kopsakarā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmo daļu nozīmē, ka kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats likumā tieši neminētos gadījumos nesaraucami ir saistīts ar prettiesisko rīcību, kā arī ir nepieciešams kompetentās iestādes, kriminālprocesā pilnvarotas amatpersonas vai tiesas nolēmumu, ar kuru konkrētā rīcība ir atzīta par prettiesisku (sal. *Senāta 2020.gada 17.februāra lēmuma lietā Nr. SKA-863/2020, ECLI:LV:AT:2020:0217.SKA086320.4.L, 4.punkts, 2020.gada 16.jūnija lēmuma lietā Nr. SKA-1123/2020, ECLI:LV:AT:2020:0616.A420215019.13.L, 7.punkts*). Savukārt lēmējiestāde, pamatojoties uz kompetentās iestādes vai tiesas nolēmumu, pieņem lēmumu par kaitējuma atlīdzinājumu. Tas nozīmē: ja privātpersonas iesniegumā lūgts atlīdzināt kaitējumu, kas radies iestādes prettiesiskas rīcības dēļ, būtu jābūt arī norādei uz tādu nolēmumu, ar kuru šī prettiesiskā rīcība ir konstatēta.

Tiesnesis pareizi konstatējis, ka izskatāmajā gadījumā nav pieņemts tāds nolēmums, ar kuru iestādes vai tiesas rīcība sakarā ar mantas arestu būtu atzīta par prettiesisku. Ekonomisko lietu tiesas lēmumā par procesu par noziedzīgi iegūtu mantu izbeigšanu nav vērtēts aresta tiesiskums, tāds nav arī šā tiesas lēmuma mērķis. Tāpēc tiesneša secinājums, ka pieteicējam nav subjektīvo tiesību vērsties tiesā ar pieteikumu par kriminālprocesā nodarītā kaitējuma atlīdzinājumu, pamatojoties uz Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otro daļu, vispārīgi ir pareizs.

Vienlaikus ņemams vērā, ka ne pieteicējas iesniegums iestādei, ne pieteikums tiesai nav pamatots ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2.panta otro daļu. Līdz ar to pārbaudāms, vai pieteicējas tiesības vērsties tiesā ar konkrēto pieteikumu izriet no pieteicējas norādītajiem tiesību normu piemērošanas apsvērumiem.

[7] Pieteicēja blakus sūdzībā norāda, ka gan iesniegums iestādei, gan pieteikums tiesai ir pamatots ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmo daļu, kurā norādīti gadījumi, kad personai rodas tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu iestādes, prokuratūras, tiesas vai Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienesta *nepamatotas* rīcības dēļ. Pieteicēja uzskata, ka ir konstatējams likuma robs, proti, ka šajā tiesību normā būtu jābūt ierakstītam gadījumam, kas attiecas uz kriminālprocesā aizskarto mantas īpašnieku, kura mantai kriminālprocesa ietvaros arests ir atcelts.

Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.pants noteic kriminālprocesā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanas tiesiskos pamatus. Panta pirmajā daļā uzskaitīti konkrēti gadījumi, kas ir tiesiskais pamats prasīt atlīdzinājumu. No šajā tiesību normā minētajiem gadījumiem (piemēram, spēkā stājies attaisnojošs tiesas spriedums, ar kuru persona atzīta par nevainīgu un attaisnota visās pret to celtajās apsūdzībās (*4.panta pirmās daļas 1.punkts*), kriminālprocess pilnībā izbeigts personu rehabilitējošu apstākļu dēļ (*4.panta pirmās daļas 1.punkts*)) secināms, ka tiesisks pamats prasīt atlīdzinājumu rodas tad, kad kriminālprocess pilnībā vai daļā ir noslēdzies, proti, ir spēkā stājies attaisnojošs tiesas spriedums vai galīgais spriedums par brīvības atņemšanas soda ilgumu, vai arī kriminālprocess pilnībā vai daļā izbeigts personu rehabilitējošu apstākļu dēļ. Savukārt attiecībā uz iznīcinātu vai nesamērīgi bojātu īpašumu ir nepieciešams kriminālprocesā pilnvarotas amatpersonas nolēmums, ar kuru konstatēts pārkāpums procesuālo darbību norisē.

Pieteicēja pareizi norādījusi, ka šajā tiesību normā nav paredzēts gadījums, ka atlīdzinājumu var prasīt aizskartais mantas īpašnieks, ja ir spēkā stājies tiesas lēmums, ar kuru izbeigts process par noziedzīgi iegūtu mantu. Taču Senāts uzskata, ka izskatāmajā gadījumā ir pārāgrī vērtēt, vai minētais tiesas lēmums pats par sevi varētu būt pamats atlīdzinājuma prasījumam, jo pārsūdzētajā lēmumā kā pamatojums atteikumam izmaksāt atlīdzinājumu ir norādīts fakts, ka kriminālprocess ir ticis atjaunots. Tas nozīmē, ka kriminālprocesā nav pieņemts gala lēmums ne par tā izbeigšanu, ne arī kāds attaisnojošs vai notiesājošs nolēmums, proti, kriminālprocess nav noslēdzies.

Turklāt konkrētajā gadījumā ir jāņem vērā, ka saskaņā ar Krimināllikuma 195.panta trešo daļu (*noziedzīgi iegūtu finanšu līdzekļu vai citas mantas legalizēšana lielā apmērā vai ja tās izdarījusi organizēta grupa*) noziedzīga nodarījuma priekšmets ir tieši naudas līdzekļi un finanšu instrumenti, par kuru aresta laiku pieteicēja vēlas saņemt atlīdzinājumu. Līdz ar to, kamēr nav noslēdzies kriminālprocess, nav pamata secināt, ka jautājums par naudas līdzekļiem un finanšu instrumentiem ir galīgi izlemts. Mantas atzišana par noziedzīgi iegūtu un tās konfiskācija ir viens no kriminālprocesā risināmajiem mantiskajiem jautājumiem. Tas var tikt risināts kriminālprocesā vispārējā kārtībā vienlaikus ar attiecīgu nolēmumu kriminālprocesā, gan arī izdalot pirmstiesas kriminālprocesā no krimināllietas materiālus par noziedzīgi iegūtu mantu un uzsākot procesu Kriminālprocesa likuma 59.nodaļas kārtībā, kā tas ir ticis darīts izskatāmajā gadījumā. Taču, ja vēl turpinās kriminālprocess, nav pamata atzīt, ka mantiskais jautājums gadījumā, kad ar Ekonomisko lietu tiesas lēmumu process par noziedzīgi iegūtu mantu ir izbeigts, ir atrisināts. Tas arvien vēl risināms kriminālprocesā vispārējā kārtībā, jo tas ir saistīts ar kriminālprocesā izmeklējamā noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi.

Līdz ar to Senāts arī nepiekrīt pieteicējai, ka tas, ka likumdevējs Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.pantā nav paredzējis, ka kriminālprocesa turpināšanās gadījumā Ekonomisko lietu tiesas lēmums par procesa par noziedzīgi iegūtu mantu izbeigšanu dod aizskartajam mantas īpašniekam tiesības uz atlīdzinājumu, liecina par likuma robu. No likuma normām izriet likumdevēja griba atlīdzinājuma jautājumu risināt tad, kas kriminālprocess ir galīgi noslēdzies.

[8] Ievērojot minēto, Senāts atzīst par pamatotu tiesneša lēmumā secināto, ka izskatāmajā gadījumā nav konstatējams kāds no Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmajā daļā minētajiem kaitējuma atlīdzināšanas tiesiskajiem pamatiem, kas pamatotu pieteicējas tiesības vērsties tiesā ar pieteikumu, proti, nav noslēdzošā lēmuma kriminālprocesā. Tāpat tiesnesis pareizi atzinis, ka konkrētajā gadījumā nav saskatāms likuma robs.

Līdz ar to tiesnesis ir pareizi atteicies pieņemt pieteikumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 8.punktu.

[9] Nav pamatots arī blakus sūdzības arguments, ka, nepieņemot pieteikumu, pieteicējai ir liegtas Satversmes 92.pantā paredzētās tiesības uz atlīdzinājumu un uz taisnīgu tiesu. Satversmes tiesa ir atzinusi, ka personai savas aizskartās tiesības ir jāīsteno nevis tādā kārtībā, kādā tā vēlas vai kādu subjektīvi uzskata par lietderīgāko, bet gan tādā kārtībā, kādu noteicis likumdevējs (*Satversmes tiesas 2012.gada 1.novembra sprieduma lietā Nr. [2012-06-01](#) 13.3.1.punkts*). Senāts jau iepriekš konstatējis, ka atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likumā noteiktajai kārtībai šobrīd jautājums par atlīdzinājuma noteikšanu pieteicējai nevar tikt izskatīts, jo konkrētajā gadījumā vēl nav izpildīti visi likumā prasītie priekšnoteikumi. Līdz ar to šajā brīdī būtu pārāgrs secinājums, ka Kaitējuma atlīdzināšanas likums nenodrošina pieteicējas Satversmes 92.pantā paredzēto tiesību īstenošanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323.panta pirmās daļas 1.punktu un 324.panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atstāt Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2024.gada 27.septembra lēmumu negrozītu, bet /Persona A/ (/Persona A/) blakus sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

L. Slica

J. Pleps

I. Viškere